DATORIA

DĂNUŢ UNGUREANU

— LOCUL era acelaşi pe care îl părăsiseră în urmă cu cîteva luni. Un deal împădurit, scăldat de razele Soarelui, un pîrîu minuscul, cîţiva bolovani stingheri. În buza rîpei însă, mîini disciplinate şi îndemînatice ridicaseră în pripă un acoperiş. Cei doi oameni care discutau înăuntru, pe un ton reţinut, politicos, puteau fi deosebiţi, eventual, după culoarea-cod care le împodobea uniforma. Roşu şi verde de o parte a mesei, albastru închis de cealaltă parte.

— În rest, aproape totul coincidea. Acelaşi păr uşor încărunţit pe tîmple, aceiaşi umeri masivi, aceeaşi privire semeaţă, impunătoare.

— În acest caz, vă invit să formulaţi o soluţie convenabilă, spuse unul dintre ei, continuînd discuţia şi privind cu un aer distrat minusculele infiltraţii solare din acoperiş.

— Mă rog, asta depinde de ce înţelegeţi dv. Prin „convenabilă” îi răspunse celălalt cu oboseală, dar şi cu demnitate în glas.

— Mă refer în special la amplasamentul trupelor noastre.

— Nu ştiu dacă o modificare de ultim moment a planului de acţiune...

— Înţeleg, înţeleg, pară uşor iritat albastrul: Nervozitatea sa abia insinuată învioră parcă atmosfera.

— În definitiv, eu nu ţin neapărat la satisfacerea cu orice preţ a acestor deziderate. Recomandarea venită de la marele nostru stat major nu trebuie în mod obligatoriu să fie interpretată ca un ordin de luptă.

— O asemenea recomandare, după cum v-am mai spus, ne-a parvenit şi nouă noaptea trecută. Se estimează că o ciocnire a trupelor noastre în condiţiile acestui cîmp de manevră, cu angajarea întregului armament pe care îl posedăm...

— Ştiu, mormăi înciudat roşu-verdele, va duce în mod inevitabil la distrugerea coloniei băştinaşe din apropiere. În definitiv, însă, ei nici nu sînt oameni şi aici, la mai bine de 200 ani lumină de lumile noastre.

— Nu vom avea de dat socoteală nimănui, încheie sec albastrul. O constatare cinică, dar perfect adevărată.

— A la guerre comme á la guerre, domnule general. Atunci?

— Propun ca lucrurile să-şi urmeze cursul lor firesc

— Sînt întrutotul de acord. Mă bucur că am ajuns la o înţelegere, ca între oameni raţionali.

— Cei doi se ridicară aproape simultan, uşuraţi, cu sentimentul datoriei îndeplinite.

— Numai un moment, vă rog. Aş vrea să vă fac o propunere.

După aproape două ore totul fu gata. Aceleaşi mîini disciplinate şi îndemînatice realizară într-un timp record joncţiunea celor două creiere electronice despărţite de tranşee şi teribile arme dezintegratoare. Erau acum unul singur, o singură inteligenţă manevrabilă, pusă la îndemîna celor doi bărbaţi. Ceea ce voiau să facă semăna puţin a bravadă. Dar era un gest aproape simbolic ca un fel de toast înaintea înfruntării decisive sau ceva de genul ăsta. În fond, un bărbat adevărat trebuie să ştie să-şi înfrunte destinul fără ezitare.

— Creiere, formulă unul dintre ei problema, posezi toate informaţiile cu privire la forţele ce vor fi angajate peste puţin timp...

Făcu o scurtă pauză şi continuă:

— Te rog să analizezi totul şi să ne indici învingătorul.

Nu se auzi nici cel mai mic zgomot. Uriaşa inteligenţă electronică lucră aproape douăzeci de secunde, în timp în care sute de luminiţe vesele trădau zbuciumul intern al Maşinii. Bărbaţii stăteau acum umăr la umăr. Acolo, pe minusculele circumvoluţiuni metalizate se înfiripau sute şi sute de scenarii, variante, ipoteze. Şi toate duse pînă la capăt, erau analizate cu minuţiozitate.

— Rezultatul este următorul, hîrîi în cele din urmă vocea venită de nicăieri în timp ce pe ecran se imprimau cu rapiditate cifre şi diagrame.

„Situaţia forţei nr. 1 în momentul încetării atacului:

— circa 75% efectiv uman scos definitiv din luptă

— 40% echipament scos din funcţiune

Situaţia forţei nr. 2 în momentul încetării atacului:

— 66% efectiv uman scos definitiv din luptă

— 58% echipament scos din funcţiune

Rezultatul atacului nedecis. Indicarea învingătorului imposibilă. Se recomandă evitarea ostilităţilor.

Poziţiile optime după încetarea atacului vor fi următoarele...

Albastru se repezi furios şi decuplă totul.

— Dobitocul, spuse el, habar n-are ce-i acela un secret militar.

Celălalt nu reacţionă în nici un fel. Palid, puse Creierul din nou în funcţiune şi formulă o nouă problemă, de data aceasta în scris. Răspunsul veni aproape instantaneu: „Negativ”.

Cei doi se priviră un minut întreg cu minţile goale de orice gînd. Nu mai auzeau altceva decît acest „Negativ” obsedant, nemilos. Între ei, pe podea, zăcea petecul de hîrtie pe care Roşu-verdele scrisese înfrigurat: „Care dintre comandanţi va supravieţui atacului?” Se regăsiră cu greu, într-un tîrziu, soarele începuse deja să dea primele semne de oboseală. Discutară în şoaptă mai bine de o oră. Încet, încet, tonul reţinut, politicos se înstăpîni iarăşi. Spre sfîrşit, unul dintre ei întrezări soluţia şi o expusese calm celuilalt care o acceptă pe loc.

— Mîini disciplinate şi îndemînatice demontară totul şi trupele îşi reluară vechile poziţii.

— La ora stabilită, cei doi bărbaţi începură să dea ordine scurte şi precise pentru a-şi autoextermina fiecare procentul de efectiv uman stabilit în mod ştiinţific.

Totul în cea mai mare ordine şi disciplină.